

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 MÁJUS 30. * 15. (3056.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Chamberlain-Lindbergh bravurja vagy: Itt se kell a macska

Nagyhatalmak: Mi meg majd itt vigyázunk, nehogy a talpára essen ez a szovjetbestia . . .

Ára 50 fillér

A kisüst körül

A kisüstös pálinkafőzés adóreformjának nyilvános képviselőházi tárgyalásán, miután Popovics Sándor akkori pénzügyi államtitkár, Teleszky János akkori osztálytanácsos és az osztályvezető miniszteri tanácsos együttes konferenciáján Wekerle Sándor, a koalíciós miniszterelnök utasítására négyesben az egész javaslatot átrevideáltuk és megállapítást nyert, hogy az teljesen keresztülvihető, Wekerle megkért arra, hogy a Ház plenumában is szólaljak fel és közelembbe ült, hogy a beszédemet jól hallhassa.

Ilyen előzmények után történt, hogy Lázár Pál közbeszólt, mondván:

— Mit akar a kisüstös főzéssel? Hiszen nem ért hozzá!

Meglepetve körülnéztek és pár pillanatra gondolkodtam, mert erre csak jól szabad válaszolnom és akkor azt mondom:

— Lehet, hogy a képviselő úrnak igaza van. Lehet, hogy nincs. Ennek a kérdésnek ugyanis két oldala van: a szesztermelés és a szeszfogyasztás. Ha tehát arról van szó, hogy kettőnk közül a pálinkából melyikünk főzött többet: akkor mondhatom, hogy nincs igaza. De ha arról van szó, hogy melyikünk ivott többet: akkor lehet, hogy igaza van.

Ugyane javaslat tárgyalása után azt kérdezte tőlem Wekerle, hogy honnan értem én a szeszadó ügyeket olyan jól, amire így válaszoltam:

— Téged is egy zsidó tanított meg rá, engem is. Csak hogy az én zsidóm okosabb volt, mint a tied.

Pichler Győző meg a kvóta

Pichler Győző egy ciklussal korábban lett képviselő, mint én és nagyon ki volt tanulva minden képviselői fogás tekintetében. Udvari bál előtt már jóelőre készülődött, hogy mit fog csinálni. A büffében találkoztán, látom, hogy díszmagyarjának belsejébe marékszámra gyúri be a finom cukorkákat és egyéb elvihető jókat. Megkérdezem, hova fér be mindaz. Az ő utánozhatatlan humorával és kacagásával kitarja mentéjének mindkét szárnyát:

— Idenézz és tanulj tőlem. Az én mentém belseje át van alakítva úgy, hogy az egész belseje egy nagy zseb és szarvasbőrrel van kibélelve, hogy azon nem üt át, ha valami nedves dolgot teszek bele.

— Dehát ez mégsem járja, Győző!

— mondom. — Lopni a király asztaláról!

— Mit lopni! — mondja ő. — Én lopok? Már hogy lopnék. *En csak a Magyarországnak kijáró kvóta szerinti részesedést mentem.*

Beteljesült jóslat

Az Abbázia-kávéházba menve, egyik estén Eötvös Károly kezében találok a „Független Magyarország”-ot, amint aznap cikkemet olvassa. Nem zavarom, míg a lapot le nem teszi. Aztán jóestét kívánok. Kezet fogunk, az öreg lejjebb teszi a szemüvegét az orrán, a szemüveg fölött hamiskásan rámnéz és azt mondja:

— Csakugyan te írtad ezt a cikket?

— Természetesen, — felelem, — hiszen alá van írva.

— Az nem jelent semmit. Láttam én már sok olyan cikket, ami alá volt írva és még sem az illető írta. De ha csakugyan te írtad: kérdeznék tőled valamit: Hát te csakugyan nemcsak írsz, de olvasol is?

Mosolyogva feleltem:

— Irok is, olvasok is, Károly bátyám.

— No, akkor megjövendölöm neked, hogy nem sokáig maradhatsz a függetlenségi párt tagja, mert ott nem tűrnek meg olyan embert, aki ír és olvas.

Akármiilyen furcsán hangzik, az öregnek lett igaza.

A vesztegetési botrány humora

A Szápáry László-féle 1903-as vesztegetési affér alkalmával a folyosón tréfálkozni kezdtek Barcsay Domokossal. Rá akarták fogni, hogy azt a vesztegetésre szánt pénzt, amit Papp Zoltán letett a Ház asztalára, nem Szápáry gróf adta, hanem ő. Barcsay nem tiltakozott: Amire az egyik képviselő megjegyezte, hogy ha már ilyen sok pénze van Barcsaynak, miért nem adta inkább neki és miért Papp Zoltánnak.

— Mert, amint láthatod, — felelte Barcsay, — Papp Zoltán visszaadta, de ami téged illet, abban nem volnék egészen bizonyos.

Fejérváry és Polónyi

A koalíciós kormány megalakulása után mesélte Eötvös Károly, hogy meglátogatta Fejérváry Géza bárót és szemrehányást tett neki, hogyan engedhette meg, hogy régi nagy ellen-

fele, Polónyi Géza is miniszter lehessen. Amire, szerinte, Fejérváry így felelt:

— Tévedsz, Károly! Ellenkezőleg áll a dolog. Egyenesen ragaszkodtam ahhoz, hogy bent legyen a kabinetben. Most hányják a szememre az én minisztereimet!

(Ezt a kijelentést Fejérváry sajtó útján megcáfolta.)

Mért csodálta Barcsay Kossuth Lajost

Barcsay Domokosról forgott közszájon az alábbi tréfa.

Nagy fontoskodással és komolysággal szólítja meg Kossuth Ferencet:

— Bizony, Ferenc, mondom neked, nagyon okos ember volt az édesapád.

Kossuth Ferenc hallgat. Nem tud a tréfa nagymesterének mit válaszolni.

— És valahányszor látlak, mindig eszembe jut, — folytatja Barcsay — és mindig nagyobb hődelője vagyok az ő államférfiúi nagyságának és előrelátó bölcsességének.

Kossuth nem állhatta meg, hogy meg ne kérdezze, miért éppen olyankor gondolt erre, amikor őt látja.

— Azért, — válaszolta Barcsay, — mert Pichler Győzőnek hagyta meg, hogy vigyázzon Magyarországra és nem neked.

Sanyaró Vendel nyiltlevele az Óceán hőiséhez

Kedves Kolléga!

Az egész világ úgy innepli Önt, mint a levegő hőjét. Ön harmincegy órát töltött a levegőben és ezért huszonezezer dollárt kapott. Hallgasson ide! Én harmincegy évvel ezelőtt startoltam egy olyan pályán, amelyen még ma is bizonytalanabb helyzetben vagyok, mint volt Ön az Óceán fölött. Én harmincegy év óta vagyok a levegő hője. Én már harmincegy év óta élek a levegőből. És a jutalmam? Nem huszonezezer dollár, hanem B-lista. Így repültem én!

Kartársi üdvözléssel
Sanyaró Vendel

Két úr sétál az uccán. Az egyik meglöki a barátját:

— Látod a másik oldalon azt a kövér urat? Divatárkereskedő és van neki vagy tizenhat gyereke.

— Tizenhat gyereke van? — mondja a másik. — Mikor van ez az üzletben?

Ez valami új

— Akar egy koncedált váltót látni?

— Hát az mi a csuda?

— Egy közönséges váltó és Kohn cedálta.

Emléksorok Szenes Béláról

A magyar irodalom, művészet és publicisztika kiválóságai a mi felejthetetlen, drága SZENES BÉLA barátunkat, nagyszerű munkatársunkat az alábbi emléksorokkal bucsuztatják a **BORSSZEM JANKÓ** hasábjain:

Az az érzésem, hogy egy napsugárral kevesebb van Budapesten. Sötétebb lett megint Herczeg Ferenc

*

Az életöröm papja volt és hittei, tisztességgel, sikerrel teljesítette hivatását. Szerettem őt.

Móricz Zsigmond

*

A mi világunk Benjáminja meghalt. Az a céhbéli, aki inas korában tette le a remeket. Fialat tűz és öreg bölcsesség együtt. Vajjon a tűz égte-e el a bölcseséget, vagy az öregség szította föl a semmibe az ifjúságot? Ki tudja? Ki tehet róla? Itt maradtunk, sírván tudatlanságunk és tehetlenségünk könnyeit.

Beöthy László

Csak a Makai Emil korai halálával összehasonlítva lehet lemérni azt a pótolhatatlan veszteséget, ami Szenes Béla elmúltával a legmaibb magyar színműirodalmat érte. Hogy ez a szelíd rakéta ily korán kialudt... dermedt, fájdalmas csodálattal nézünk utána.

Lengyel Menyhért

Nem tudok szavakat találni... nem tudok belenyugodni ebbe a kegyetlen elmúlásba. Hogy ez a drága, kedves, szerény, derék, anyagi ember elment... Összeszorul a szívem, úgy sajnálom, úgy fáj a szívem... A „Nem nősilök” darabja hozott közelebbi ismeretségbe vele. Úgy megszerettem, hogy azt ki se mondhatom. És hogy egy ilyen ember, akivel este még nevetgélve beszélünk, másnap reggel nincs többé... Hát hol itt az igazság? Csak könnyes szemmel tudok rá gondolni. És nem találok jelzőt erre az egészen kivételes, egyedülvalóan drága, jóságos, nagyszerű emberre...

VARSÁNYI IRÉN

A színpadi szerzők májusi igazgatósági ülésén találkoztam vele utóljára. Későn jött, végigment közöttünk és sorban kezét fogott mindenkivel; csöndesen mosolyogva, majdnem alázatos föhajtással. Néztem — és ez volt a gondolatom róla: „Ez a csöndes, szerény ember olyanformán járul most mindenki elé, mintha valósággal bocsánatot kérne majdnem példátlan sikereiért!” Ez volt a gondolatom szegény Szenesről — akkor. — Most? — A drága fiú csöndesen, bocsánatot kérve, halkán kiment az ajtón... És mi könnyes szemmel nézünk utána...

Földes Imre

*

Bizony, ilyen komoly dolgot nem vártam ettől a kis Szenestől...

Szép Ernő

Ez a drága, kedves, szegény fiú olyan benyomást tett mindig rám, mint valami óriási csecsemő: olyan ártatlanul nézett bele a világba. Tiszta ember volt. És nagyon, nagyon tehetséges. Nekem az volt az érzésem, hogy most kezdett igazán szárnyalni. Mi mindennel ajándékozta volna meg a magyar irodalmat, a magyar színpadot!...

Góth Sándor

Aranyos, jólelkű, hallatlanul szerény ember volt Szenes Béla. Milyen egyszerű tudott maradni a legviharosabb sikerei, a legforróbb diadalai közt! Sokan tanulhatnának tőle. Istenem, hogy miért kellett ilyen hamar, ilyen fiatalon elmennie?...

Góthné Kertész Ella

Hálátlanok vagyunk Szenes Bélával szemben. Oly sok jót tett velünk, amikor a szomorú emberiséget megneveltette s még sem tudjuk megbocsátani neki, hogy egyszer meg is rikatott.

Márkus Miksa

Minden baráti részvétem és szeretetem Szenes Béla özvegyéé. De nem tehetek róla, csak irigyléssel tudok gondolni Szenes Béla szép életére és szép halálára. Mint korrekt és tiszta ember, mint szerény és jó fiú járt az életben. Alig túl a harmincadik éven eljutott a csúcsára egy olyan pályának, amelyért irigyelhetnék őt a magyar drámaíró legnagyobb nevei.

Az övé volt minden taps, az övé volt a közönség elismerése, mellette bizonyítottak a rossz konjunktúrában elért jubiláris előadások. Fiatalon ért el mindent és elbúcsúzott a kellemetlen földi dolgok világától akkor, amikor megkapott mindent, ami szép és ami jó. Szerettem és szeretni fogom igaz barátsággal szegény Szenes Bélát, de Szenes Béla megkapott mindent, amit az istenek adhattak neki és fiatalon halt meg. Talán kegyetlen halál volt az övé, talán olyan halál, amelynél nincsen szebb.

FELEKY GÉZA

Teli szívvel szerette az életet, mi tiszta szívvel szeretttük s őt a szíve vitte el tőlünk: a Sorstól ez szívtelesség!

Porzolt Kálmán

Kedves Bélám, de kegyetlen ez az utolsó tréfád: hogy a legjobb szívű embert épp a szíve ölje meg! Hidd el, amit búcsúzóul mondok neked, elvitted tőlünk, Budapesttől a mosolygást azon a csütörtöki reggelen.

Bónyi Adorján

Nem tudom elhinni. Szenes Béla meghalt... Szerettem és megsirattam.

Fodor László

Talán soha senki olyan közel ehhez a városhoz nem került, mint ez a tragikusan is gyönyörű sorsot ért Szenes Béla. Ha voltak hibái, ezek a hibák pesti hibák voltak. Ha talán a felszínen maradt, ez a felületesség Pest kedves és drága felületessége. Ha nem vette komolyan a dolgokat, csak a pesti drága léhaságot öntötte ki írói formák közé. De szíve volt, amint van Pestnek is s olyankor nevetett a legőszintebben, mikor másokkal nevetetett együtt. Ha fejére tette is a csörgősapkát, a Boldog Asszony bohóca volt, akit örök életűvé szentel nemcs szíve, mert mindig másokért dobogott s önmagáért csupán csak meghalt.

PÜNKÖSTI ANDOR

Egy régen elmúlt színházi lap szerkesztőségében egy tizenhét éves tendős fiú első krokiverséhez keresett álnevet. Végül Szenes ember-ben állapodtak meg és Szenes Béla mostanáig ezzel a névvel írta karcolatait és vidám írásait. Engem pedig azzal tisztelt meg, hogy némely könyvének és darabjának dedikációjában keresztapjának szólított. Ez a rokonkapcsolat mindig kedves és hízegő volt számomra, de sose hittem, hogy olyan fájdalommal legyen, mint amilyen május 26. óta. Nem hiszem, hogy valódi keresztapák és rokonok őszintébb fájdalmat és megdöbbenést éreztek halála hírére, mint én és anynyira éreznék a komoly veszteség súlyát.

Bálint Lajos

SZENES EMBER ÉS A BORSSZEM JANKÓ

Egy pelyhedző állú, ide-oda billegve járó, pufók gyerekarcú ifjú állított be 1914 tavaszán a Rákóczi úti Balaton-kávéházba, amely akkortájt a *Borsszem Jankó* (és az ú. n. nemzeti ellenék) főhadiszállása volt. Píruva mutatkozott be az asztal előtt:

— Szenes Béla vagyok, a „Szenes ember”. Néhány kis versikét hoztam a *Borsszem Jankónak*. Tessék megnézni, szerkesztő úr.

Szétdobált, szinte gyerekes betűkkel teleírt apró kutyanyelveket adott át. Átfutottam rajtuk.

— Meg van elégedve, szerkesztő úr? Vagy talán nagyon gyöngék? A négy-öt versike kedves, tetszetős, elmés volt. És ettől a naptól kezdve egészen a szívenütő csütörtöki tragédiáig, amely a „kis Szenes” elragadta sorainkból, a *Borsszem Jankó* leg-hűségesebb, legnépszerűbb munkatársa volt *Szenes ember*.

Miben különbözött a többi humoristától, mi tette írásait olyan sajátosan bájosakká, üdítően mosolygókká? Azt hiszem, az az örök gyermek, aki Szenes Béla — fájdalom, oly törekeny és beteg — szívében élt. Szenes Béla voltaképpen nem nőtt meg, a szó lelki értelmében. Megadatott neki az az egészen kivételes kegy, hogy egy férfi külseje alatt mindvégig gyermek tudott maradni. Tehát: tudott szívből kacagni, tudott örülni minden kicsiségnek és az élet nagy-nagy jelenségeit olyan tágra kerekült szemmel tudta nézni, mint a gyermek a játékszert. Játék volt neki az élet és játékot csinált belőle. S mivel izig-vérig humorista volt, persze, hogy vígjátékot csinált.

Még a szokásaiban, az apró hibáiban is gyermek maradt. Szerette az ártatlan csínyeket. Nagyokat haboztatott, ha valakit célba vett és papírgolyóval orron fricskázott. Egész nap csokoládét majszolt. Hányszor mondta: ma megint ettem a csokoládét a kisfiam, meg a kislányom elől. És szőgyelte magát, hogy a gyerekeknek vett csokoládét „apai kegyetlenség-

gel” elfogyasztotta. (A kicsinyek ezt a megrögzött szokását már annyira ismerték, hogy ők lepték meg az édesapjukat csokoládéval.) Ez a csokoládé-evés, ez a nikotin és alkohol nélküli való életmód meglátszott Szenes Béla minden írásán. Aki csokoládét eszik, az nem haragszik, az nem bosszankodik, az nem irigykedik. Szenes Bélának egyetlen olyan sorát sem ismerem, amit az epe festett volna sárgára. Jóízű volt az ötlete, a tréfája, a játéka, mint a csokoládé. Egy nagy darab gyerek, aki a pesti lurkóban még kopaszodó fejjel is (huszonöt éves korában már félig kopasz volt) a maga képmását látta és szerette.

Itt született, itt élt Pesten és nem fért közel hozzá a pesti ucca sara. Szűzies lélek volt. Csak a kedves, az ártatlan csirkefogókat szerette. A durva jásszokat kerülte. Ahogy a gyermek ösztönösen húzódik a brutális emberektől. Láttam, hogy beszél, hogy dévajkodik a gyerekeivel. Egészen egyenrangúnak érezte magát velük lélekben, vérmérsékletben, tempókban. Láttam, hogy szerette a mesterségét, amely utóbb művészetté varázslódott. Akárcsak a kisfiú a hintalovát, a kislány a hajasbabáját: símogató, rajongó, szívzaggató szerelemmel. És éreztem, hogy szerette a barátait. Mint a romlatlan gyerek a pajtásait. Nem tudom: csalódott-e bennük? Egyet tudok: öbenne senki sem csalódott.

Molnár Jenő

Szenes Béla szíve

Szenes Béla, a hirtelen elhunyt kitűnő író, nemcsak darabjaiban, hanem az életben is szellemes ember volt.

Egy alkalommal egy nemkevésbé híres kollégájával ment a Körúton, amikor egy idegsokkos, minden tagjában remegő koldus került elébe. Szenes húsz fillért adott a rokkantnak, míg a társa csak két fillért dobott oda. A vígjátékíró mosolyogva jegyezte meg:

— Nézd, komám, én nem nagyon

szoktam panaszkodni az anyagiak miatt, de ezért a két fillérért mégis irigyeltek téged.

— Ugyan miért? — kérdezte meg-lepetve a másik író.

— Azért, mert neked nem kell félned, mint nekem, hogy szívtágulásban fogsz megfogni...

LEVÉL MOLNÁR JENŐHÖZ, a *Borsszem Jankó* szerkesztőjéhez

(Ezt a megkapó levelet 1924 október 14-én, egy héttel *Bér Dezső*, a *Borsszem Jankó* kiváló rajzolóművészenek és társszerkesztőjének halála után írta Szenes Béla.)

Kedves Barátom!

*Bizonyára emlékezel még arra a húszéves ifjúra, aki tíz évvel ezelőtt sápadtan állt meg a *Borsszem Jankó* kávéházi asztala előtt, a kis munkatársra, akit olyan szeretettel fogadtatok.*

*A régi, húszéves ifjú lelkesedésével jelentkezem újra a *Borsszem Jankó* szerkesztőségében. Kezemben: kéziratpapír. E keskeny kutyanyelvekre vidám tréfákat akarok írni, könnyed mókákat, — remélem, az olvasók jókedvűen olvassák majd őket, remélem, hogy Te, kedves Barátom és Ti, régi és új munkatársak, szívesen fogadjátok e szerény írásokat, — ha nem is Nektek írom és küldöm őket.*

Valakinek, aki elment, írom majd ezeket az új tréfákat. Valakinek, akit nem tudok gyászolni, mert nem tudok hinni a Vidámság és a Szellem elmúlásában.

*A régi munkatárs újra jelentkezik. És úgy érzi, hogy minden kis tréfa, ötlet, vidám szó, amit a *Borsszem Jankóba* ír, friss virág *Bér Dezső* sírján.*

SZENES BÉLA

A *Borsszem Jankó* legközelebbi száma június hó 10-én jelenik meg.

GÓG ÉS DEMAGÓG

— ADY ENDRE után írhatta volna:
BUDAVÁRI-PLISZKA LÁSZLÓ —

Góg s demagóg fia vagyok én,
Hiába döngetek falat, kaput.
Mégis megkérdem mostan töletek:
A fajvédőknek itt most már caput?!

Kurzusnak híres útján jöttem én,
Fülemben Erger s Berger rivall.
Szabad-e Egernél betörnöm
Régmult idők szép dalaival?

Fülembé forró ólmot öntsetek,
Legyen az ősom csak Pliszka Vazul,
Én juszt is Budavári maradok,
A nimbuszom itt bárhogy is lazul.

De addig sírva, kínba, mítse bánva,
Mégis csak él itt még a régi dal
És buktasson meg százszor bős Eger,
A Kohnok között Pliszka a magyar!

Gyorsasági számítás

Tanító: Tegyük fel, hogy Kovács
automobilon elindul Budapestről Bécs
felé és óránként száz kilométer sebes-
séggel halad. Ugyanekkor Szabó Cegléd-
ről indul el Bécs felé óránként
százharminc kilométer sebességgel. A
távolság Cegléd és Budapest között
hetven kilométer. Hol találkoznak akor?

Móricza: A kórházban, tanító úr.

Móricz Zsigmond jubilál

A hivatalos világ is kivette a maga
részét a nagy magyar regényíró ünne-
püléséből. Amint következik:

Egy este szorgalmasan tanul odahaza
Móricz Zsigmond nyolcadik gimnazista
lánya. Azt kérdezi tőle az édesapja:

— Mit tanulsz, lelkem?
— Édesapát tanulom.
— Engem tanulsz? — csudálkozott a
költő.
— Igen. Éppen Móricz Zsigmond van
feladva.
— Na és mit tanultok rólam?
— Ezt ni!

És az apja elé tartja *Pintér Jenő* tan-
kerületi főigazgató úr *Irodalomtörté-
net-ének* Móricz Zsigmondról szóló pasz-
szusát, amely így szól:

„Nagy alkotó erőről tanúskodó regé-
nyeiben az író szinte gyönyörűséggel
téli a maga fajtáját. A magyar lélek
nem üdül, hanem elkeseredik az ilyen
művek olvasásakor. Hőseit féktelen bu-
jaság, félelmes ravaszság és semmitől
vissza nem riadó kapzsiság jellemzi...
Móricz Zsigmond alapjában véve: meg-
hasonlott író... Az érzéki jelenetek el-
vakult hajszolása megrontja még az
olyan klasszikusnak induló regényét is,
mint a „Tündérkert”.

...Mindegy. A fő az, hogy ők is ün-
neplik. A maguk módja szerint.

Borsszem Jankó a színházban

A legkisebbik librettista
esete Zerkovitzcal

ELSŐ ESET

Medgyaszay Vilma: Ha jól tudom,
egyik lányomnak, a Marinak már volt
egy esete a Noszty-fúval.

Zerkovitz Béla: Pardon, a Tóth
Marit ne tévessze össze a Horváth
Marival. Amiért horvát, még nem
tót...

Rátkai (mint propeller-jegyszem):
Kérem a jegyeket.

Somogyi Nusi: Nincs jegyem.

Rátkai: Akkor maga a jegyetlen
Horváth-lány a világon...

Somogyi: Téved, hárman vagyunk.

Rátkai: Tessék jegyet váltani.

Somogyi: Szívesen, de előbb szerez-
zen völegényt.

MÁSODIK ESET

Halmai Tibi: Nézze, kedves szerző
úr, nekem szükségem volna egy ma-
rosvásárhelyi lányra.

Szerző: Bocsánat, nem vagyok cup-
ringer. Én csak egy közönséges szerző
vagyok.

Halmai: Azért csak próbálja meg.
Hátha tud szerezni...

Szerző: Majd szerez a Zerkovitz.
Zerkovitz (tényleg szerez).

HARMADIK ESET

Szirmai Imre: Mégis csak disznó-
ság! Ebben az operettben mindenki
megházasodik, csak éppen én nem.

Rátkai: Maga még nagyon fiatal.
Ráér megnősülni.

Szerző (töri a fejét): Csakugyan,

ennek a szegény Szirmainak nincsen
párja. Na de azért nem fogok meg-
feledkezni róla. Ha majd a Horváth-
mamának unokája lesz, hozzáadom a
legeslegkisebbik Horváth-lányt! Ad-
dig csak hadd tombolja ki magát a
fiatalember!

A FIRHANG MÖGÖTT

FIAM a címe annak a francia szín-
műnek, amely a Nemzeti Színházban
zajos sikerrel megbukott. Premiér
után a színház társalgójában ez a
vice született meg:

— Ez a *Fiam* nagyon goromba
gyermek lehet a szerzőnek.

— Miért?

— Mert a kritikákból itélve direkt
az apjára üt.

A NEMZETI Színház egyik tag-
jától megkérdi valaki:

— Na, hogy megy a *Fiam*?

— Hát az még csak menne vala-
hogy, de a közönség sehogy sem akar
menni.

HEVESI SÁNDOR Faust-kísérle-
téről beszélgetnek a színészek a Nem-
zeti kiskapujában.

— Mondhatom, — szól az egyik —
ennél az előadásnál ülve maradnak az
emberek.

— A meglepetéstől?

— Dehogy! A fáradtságtól.

Nemzeti bökvers

„Diri uram, diri uram”...
— „Mi bajod van, édes FIAM?”
„Piros vér hull premiérré...”
— Ne báná, — csak az orrom vére.”

Megy Hevesi, áll a darab
S érzi: nem sokáig marad.
„Diri uram, diri uram...”
— „Veled megyek én is, FIAM.”

ÖN BÉREL

egy színházat, hogy előadassa a
„Tótágas”-t.

HA FIZET

minden este néhány száz pengőt,
pokoli élvezetben lesz része, mert
a kiszagdaképviselek

KIDOBJÁK

a katedrójáról.

Hevesi Sándor: Képzelve kegyel-
mes úr, megbukott a „Fiam”.
Klebelsberg Kunó gróf: Téved.
Maga bukott meg, fiam.

Parlamenti arcképcsarnok

VI. VÁRY ALBERT dr.

VÁRNAI DÁNIEL KEDVENCE

A Fészek klubban

Egyik színpadi szerzőnktől megkérdik a kollégák:

— Honnan vetted az új darabod ötletét?

— A fejemből.

— Akkor jó.

— Miért?

— Mert most már elmondhatod róla, hogy ez a darabod is kint van a vízből.

FELVESZEK URAKAT ÉS
HÖLGYEKET korlátlan szám-
ban. Fényképész.

Lóversenyen

— A *Naplopó* is átrepülte az Óceánt?

— Meg vagy háborodva?

— Mert őt is százezren fogadják.

Nyelvtan

Tanító: Mondj egy gyűjtőfogalmat, Móricka.

Móricka: Urna.

Parlamenti arcképcsarnok

VII. VÁRNAI DÁNIEL

VÁRY ALBERT KEDVENCE

Leleplezzük Lindberghet!

A pesti link Bergék össze-vissza jelentései alapján

Lindbergh nem repülte át az Óceánt. — Összejátszott egy ál-Lindberghgel. — Jelenleg egy amerikai farmon rejtőzik. — Az ál-Lindbergh hét perccel a megérkezés előtt szállt föl Párizs környékéről — Mit kábeleztél Lindbergh I. Lindbergh II-nek?

1927 május 25.

Lindbergh, akiről mindenki csodákat mesél, tudvalevően senkit se ültetett fel a gépébe. Ezzel szemben felültette az egész világot. A pesti link Bergék nyomozása alapján a következőkben tárjuk fel Lindbergh kapitány manőverének kulisszatitkait:

Május 19-én a newyorki repülőtéren Lindbergh pilóta hírül adta, hogy át akarja röpködni az Óceánt. Amikor gépét a szakértők körülvették, a pilóta erélyesen tiltakozott minden érdeklődés ellen. Most már tudjuk, hogy miért kelt ki úgy magából. Attól tartott, hogy gépét alkalmatlannak találják a hosszú útra és hogy az előre kiszelt trükk a vízbe esik. És tudjuk már azt is, miért szállt fel egymaga a gépbe. Még a macskáját se vitte magával. Félt, hogy el fogja árulni a titkot. (Pedig nem is volt pesti macska.)

Harminchárom óráig senkisé nem hallott hírt Lindberghről. Az oceánjáró hajók nem látták, nyoma veszett. A harmincnyedik órában Párizs környékén titokban, az éj leple alatt, egy pilóta hidegvérrel repülőgépre ült. Ő volt az ál-Lindbergh, a valódi Lindbergh üzlettársa, akivel a díjakban és egyéb bevételekben osztozott. Az ál-Lindbergh két héttel előbb hajózott át Európába, életbiztosítási kötvényrel zsebében és várta Lindbergh ize-nét. Május 21-én délután ezt a titkos jelű kábeltelegramot kapta Newyorkból:

Este 10 óra 22 perckor érkezzél meglebourgeti repülőtérré

Lindbergh

Lindbergh II. desifrizozta a sürgönyt és gépét, amely egy Párizs melletti erdőben volt elrejtve, 10 óra 15 perckor jól sikerült starttal a lebourgeti repülőtérré felé irányította. Abszolút nyugodt siklórepüléssel ereszkedett alá, a közönség gyanútlanul örjöngeni kezdett és a gépet valósággal szétrombolta lelkesedésében. Lindbergh II. csak ezt várta, mert ha gépét megkímélték volna, talán még rá is jönnek a turpisságra.

Az ál-Lindbergh kijelentette az öt megostromló ujságíróknak, hogy hosszú repülése közben nagyon unatkozott és alig várta, hogy megsimogathassa a párizsi macskákat. Arra a kérdésre, miként lehetséges az, hogy egyetlen hajóról sem látták, azt felelte, hogy óriási volt a köd. De mi most már tudjuk, hogy azért nem látta senki Lindbergh repülőgépét, mert eszéágában sem volt átrepülni az Óceánon.

Az igazi Lindbergh ugyanekkor egy északamerikai farmon elrejtőzve várta a Párizsból érkező híreket. Mikor rádióon meghallotta, hogy Lindbergh II., a cinkostárs, a becsületrend nagykeresztjét is megkapta, így kiáltott fel: „Ezt vártam!”

Kedves Mészöly tanár Úr!

Tudja mit? Cseréljünk! Én lemegek nyelvéskedni a szegedi egyetemre, Ön pedig feljön Pestre nyelvéskedni. Én előadást tartok az egyetemi hallgatóknak a szatiráról, mint műfajról, Ön pedig szatirát fog írni helyettem. Ez lesz csak az igazi *Tót-ágas*.

Borsszem Jankó

Tanító: Balog Jóska, mondd csak, ki a te édesapád?

Izorka (közbeszól): Tanító úr kérem, nem adna fel neki egy könnyebb kérdést?...

Kereskedők kritikája

— *Olvastad? Bethlen azt mondta, hogy ezentúl aktív külpolitikát fog csinálni.*

— *Szóval: eddig passzív volt. Micsoda mazlista ez a Bethlen! Képzeld el, ha egy magunkfajta ember lett volna hat évig passzív!...*

MUSSOLINI, RÓMA

Excellenciád még csak tizenöt évig akar miniszterelnök maradni? Mért rontja az üzletünket?

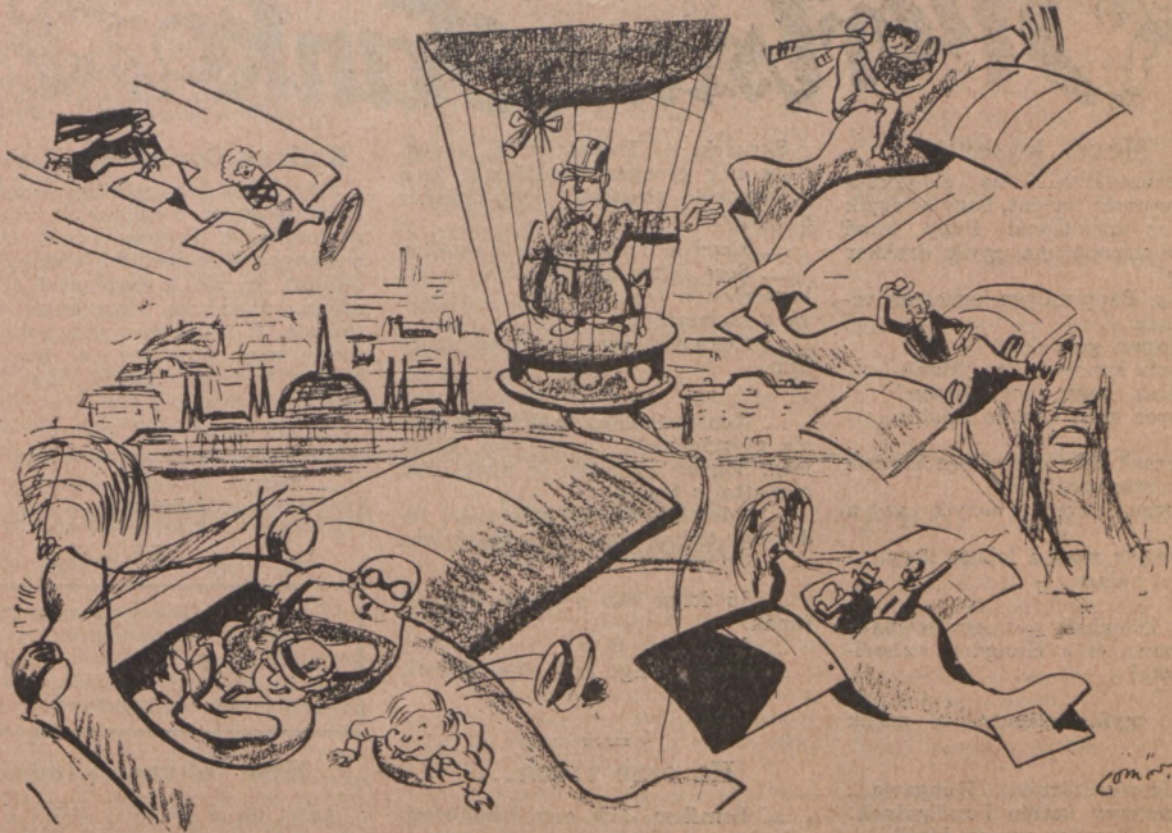
BETHLEN

Mussolini jóslata

— Mit szólsz hozzá? Mussolini szerint nagy esemény lesz tíz év múlva.

— Hogy micsoda nagy ember ez a Mussolini! Csakugyan etalálta. Tíz év múlva jár le az anyósom életbiztosítása.

Jövőre ilyenkor...

A nagy jóléttől egész Pest fölrepül a levegőbe.

Hegedűs Lóránt levelesládájából

ANDRÁSSY GYULA. Gróf úr azt kérdezi tőlem, hogyan tudná magára vonni a világ figyelmét. Egyszerű. Üljön repülőgépre à la Lindbergh. Harmincnégy óra alatt nagyobb népszerűsége tesz szert, mint a legutóbbi harmincnégy év alatt.

BETHLEN ISTVAN. Gróf úr is követhetné Lindbergh példáját, hiszen megmutatta, hogy Ön nem harmincnégy óráig, hanem hat évig is elmozdíthatatlanul tud a kormány mellett ülni.

KLEBELSBERG KUNÓ. Gróf úr megint a körmére koppánytolt a liberálisoknak. Nem gondolja, hogy ez már — franciául szólva — très fort? Amiből viszont nem következik, hogy Ön — Trefort.

LINDBERGH. Ön bátran belebocsátkozhat tőzsdei angázsmánokba, mert megmutatta, hogy harmincnégy óra után a legkockázatosabb üzletből is — ki tud szállni.

VARNAI DÁNIEL. Sose búsuljon, amiért Bethlen megállapította, hogy önben nincs egy csepp magyar vér. Tudtommal a miniszterelnök annak idején csak jogi és államtudományi vizsgát tett le, nem pedig vérvizsgát.

JÁNOSSY GABOR. Mért idézett annyit parlamenti beszédeiben kiváló férfiakból? Lám, a rendőrség is eltanulta ezt a rossz szokást és egymásután idéz be — kiváló férfiakat.

HEVESI SANDOR. Hallom, hogy a multkor ezt a kijelentést tette: „Baj van, megbukott a Fiam”. A numerus clausus mellett ezt csöppet sem esoualom.

CHAMBERLAIN (London). Tönkre akarja tenni a Szovjetet? Protegálja be pénzügyi népbiztosnak Bud Jánost.

HADIKÖLCSÖNTULAJDONOS. Olvassa szorgalmasan a parlamenti beszédeket. Csillapítóan hatnak. Azok sincsenek valorizálva.

A húsbanamista nacionáleja

Kora: *Husonöt.*

Vallása: *Husita.*

Volt katona? *Husár.*

Mikor ünnepel? *Húsvétkor.*

Kedvenc verse: *Húsd, ki tudja meddig húshatod.*

Kedvenc zeneszerzője: *Huska Jenő.*

Kedvenc sportegylete: *Húsos FC.*

Kedvenc bemondása: *Húsul a magyar bonja állapotján.*

Egy kis művészettörténet

— Pista, mondd meg, mi tetszik neked legjobban a Milói Vénusz szobrán?

— A melle, tanító úr!

— Te haszontalan kölyök! Holnap gyere be az édesapaddal! Leülhetsz. Pali, most mondd meg te, mi tetszik neked legjobban a Milói Vénusz szobrán?

— A kimondhatatlan része ott hátul.

— Te szemtelen fickó! Majd adok én neked! Holnap gyere be az apáddal és az anyáddal! Leülhetsz. Samuka, halljuk, neked mi tetszik legjobban a Milói Vénusz szobrán?

— Tanító úr kérem, engem ne is tessék kérdezni. Holnap bejövök az egész csalámmal.

Berki kontra Mészöly

— Tudod, mit izent Berki Gyula a „Tótágas” című szegedi bohózat szerzőjének, Mészöly egyetemi tanárnak?

— Nem én!

— Azt, hogy kívül tótágasabb!

Meccs közben

A Ferencváros—33-as áldozócsütörtöki meccsén történt, hogy az egyik erős 33-as támadásnál Papp kissé erélyesen szerelt. Az egyik drukker megszólal:

— Ez a Papp milyen komolyan veszi a nevét.

— Honnan gondolod?

— Csoda kenetteljesen játszik.

— Mi az, hogy kenetteljesen?

— Éppen most kent le valakit.

Ugyancsak ezen a meccsen kérdezi valaki a szomszédjától:

— Ugyan kérem, melyik az a Löwy?

— Amelyik most a labdát löwy, — hangzik a válasz.

— Mi különbség van egy telepaticus fenomén és a Hungária balszél-sője között?

— ???

— Az egyik telepata, a másik Opatá.

Az áldozócsütörtöki Hungária—Slavia meccsen ketten beszélgetnek:

— Ez a Pressler egy új bíró?

— Igen. Neue Freie Pressler.

Skvarek, a „Hungária“ új akvizíciója elég gyengén mutatkozott be a balösszekötő posztján. Egy drukker megjegyzi:

— Ezzel is bevásárolt a Hungária.

— Sose féltse a Skvareket, ő lesz kenterben a legjobb csatár — vágja rá a szomszédja.

— Kenterben igen, de összekötőben nem.

— Nem tudok úgy örülni a Hungária győzelmének, mert nem értem meg, hogyan győzhetette le ilyen rossz csapattal a Slaviát.

— Édes öregem, én meg azért tudok úgy örülni, mert ezt is megértem.

— Jó dolga van a Slavia balhalfjának.

— ???

— Mert gyöngye szél ellen játszik.

Ha esze volna...

— Remélem, lesz esze Lindberghnek és nem ül többé repülőgépre.

— Hagyja csak! Aki egyszer átrepül, az *bét* is repül.

Kedves Borsszem Jankó!

Egy fiatal házaspár igyekezett a Slavia-mecsesre a túlszűfolt villamos Perronján. A nagyon csinos fiatalasszonyka közelébe férközött egy jól öltözött úr, aki a szorongást kihasználva, állandóan önagysága lábát taposta. A szemérmes asszonyka nem merte rendreutasítani a tolakodót, hanem fájdalmas arccal nézett az urára, aki aggódva kérdi:

— Mi bajod van, édesem, miért vágsz olyan fájdalmas arcot?

— Semmi, fiacskám, csak egy „hólyag“ van a lábamon.

— Mi a különbség az eperfa lombja és Opatá között?
— Na, mi?
— Az eperfa feketén, Opatá pedig piccolón bólintgat.

Nem lehessen tudni

Azért ült a tribünön Bejtl, a Slavia csatára, mert rosszul érezte magát, vagy azért érezte magát rosszul, mert a tribünön ült?

SIMON KREDIT (KISS JÓZSEF UTÁN)

Simon Juditról szólt régen ez a nóta,
De sok balhé történt megírása óta!
Most „Hungáriá”-ról rovok cifra rímet,
Meg kell változtatnom hát a régi címet,
Hiszen a csapat is más, mint a hajdani, —
Azt hogy simon jud — itt nem lehet mondani.

MTK csapatnak minden júniusba
Bajnoki érem volt ezelőtt a jussa
Igazi arany volt, nem pediglen blöffnyi,
Ettől szokott Fodor mellénye megnőni.

Preisemann tata haja kincs arannyal ér fel,
Búsan simogatja a két balkezével.
Hogy arannyal ér fel, annak az a titka,
Mivel mint szímarany, éppen olyan ritka.
Rövidebbre veszi öt szál haját jóval
Jeny Rudi által keresett ollóval.
Írtó nagy fájdalmát nem fojtja a borba,
Elmegy a szent paphoz a Rombach-fasorba.

Agaskodva nyomja Sas Kálmán a csengőt,
Zwack Jenő leszurkol szolgának öt pengőt,
Szomorú az arcuk. Bent vannak a lébél,
Síró szemmel állnak a szent pap elébe.
„Hétországba híres csapatunk lezajlott,
Egyik fele nőre, másik bárba hajlott.
Könyörülj meg szent pap, ó, tudósok véne,
Ennek a csapatnak Dán, Papp, Kohut kéne”.

Ott áll dideregve „Hungária” népe,
Fehér, mint tacesvonal, Fodor Henrik képe.
„Úgy? Dán meg Papp kéne, volt idő, nem kellett,
Fradi-ba elmenni őket mért engedted?
Csapatodnak nincs más csak kiaszott krekkeje,

Bűnötök Nagy, akár Sabária bekkje.
Bűnhődjetek ezért egytől-egyig máttól,
Eltiltom a klubot zsugától, piától!”

A Liszt Ferenc téren fényes minden ablak,
Megverték Prossnitz-ot, hát nagy grimbuszt csaptak.
Prémium osztanak. Hangulat jön ettől,
Opatá láztól ég, mint Kittl a bekkből.

„Tüzes a homlokom — szól a Zoli — úgy ég,
Ha egy fröccsöt kapnék, rögtön meggyógyulnék.”

Pincér szól: „Itt nem kap italt emberfia
Eltiltá a szent pap. Itt már — simon pia”.

Szegény Zoli arca elfakul, elkékül:
„Gonosz vagy te pincér borjustól-veséstül,
A büntetés elér. Oda fogok hatni:
Nem fogsz a meccsekre szabadjegyet kapni”.

Most a Mandl hangja hallszik a szalónba:
„Talonmárjáást játszom, mert hagyta talonba.
Sose fogd, Gyurikám, Máriaassy pártját,
Kártyát ide, pincér, egy új pakli kártyát”.

Géza pincér hangja vékony, mint a hártya:
„Eltiltá a szent pap. Mandl úr, nincs kártya”.

Azóta nem isznak, kártyáznak a krekkek,
Sportszerűen ének csatárok és bekkék,
Tréninggel töltik el nagy részét a napnak,
De időnként mégis írtó verést kapnak.
Fodor az egészét pechre keni rája —
Ez a „Hungária” szomorú nótája...

(Szómagyarázat a „Simon Kredit” című sportparódiához:
Simon = nincs; Fradi = Ferencvárosi Tornaklub; krek =
favorit; zsuga = játék; pia = ivás; grimbusz = lármás mu-
latság; bekk = hátvéd.)

(Mottó)

A tribünön

— Azt hiszem, hogy a Hungária átvénne a Ferencvároستól Pappot.
— Minek a Hungáriának Papp?
— Hogy keresztet vehessen a bajnokságukra.

Illetékes helyről nyert értesülésünk szerint Zsarnóczay János nevét a legutóbbi események hatása alatt Zsarnokayra változtatja át.

— Vajjon mért nem Kunszt lett első a tornászversenyen?
— Mert gyöngé volt a kunszt.

Hírek egy turflapból:
„Revizió győzelmét megóvták, tehát az eredményt revízió alá fogják venni. A második futamban Adós adós maradt a finissel. Gutai lovaglása miatt sokan Gutai-ütést kaptak.”

— Te, hogy hívnák a Tourist Trophyt, ha valami baleset történt volna?
— Halljuk!
— Tourist Catastrophy.

HÍREK MINDENFELŐL

Többszörös válogatott a kés alatt. Egy ismert körüti borbélyműhelyben több szőrös válogatott játékos borotválkozik állandóan.

Letartóztaták, mert barátságos arcot vágott. Pokrócz Gyulát, a PIMF kitűnő szélsőhálóját bevették a főkapitányságra, mert egy kedélyes nézőt, aki jól mulatott a játékán, felfofozott.

Bírósértésért eltávolították. A pesterzsébeti versenypálya kerítésén lévő szegesdróthuzalt eltávolították, mert egy kerítésen távozó bírót súlyosan megsértett.

Tönkretette magát egy ismert turista. Turi Stanisló a magas Tátra megmásása közben annyira elfáradt, hogy kénytelen volt egy hatalmas fatönkön kipihenni fáradságát.

Kedves Sportszem Jankó!

Planicka mesteri robinzonáddal a löni készülő Orth lábáról szedi le a labdát. Egy néző odaszól a szomszédjának:

— Ennek a Planickának is több a szerencséje, mint a tudása.

— Hogy beszélhet ilyet! Ez abszolút művészet. Hol itt a szerencse?

— Ott, hogy nem az Opata lábára dobta magát.

A „punktroller”

— Az én feleségem két hónap óta punktrollerrel soványítja magát.

— Na és van már valami eredmény?

— Igen, — a punktroller napról napra vékonyodik.

A Borsszem Jankó címképe a párizsi „Le Rire”-ben

Franciaország legtekintélyesebb humorisztikus hetilapja, a *Le Rire*, amelynek politikai helyzetképei gyakran a diplomácia legtitkoltabb zezugait világítják meg, abban a kitüntetésben részesítette a *Borsszem Jankó*-t, hogy egyik rajzunkat a forrás pontos megjelölésével reprodukálta. Április elseji számunkban Gáspár Antal a kínai bonyodalom hátterét tárta föl pompás karikatúrában és április 30-iki számában ezt közölte a „Rire”. A *Borsszem Jankó* szövegét, amelyet lefordíthatatlan magyar szójáték tarkított, így adta vissza:

„Pour faire lâcher prise à l'oncle Sam, à John Bull et au Japon, les ciseaux de Moscou vont coiffer la Chine à la *garçonne*.” (Hogy Amerikától, Angliától és Japántól elragadj a zsákmányt, Moszkva ollója bubisra nyírja a kínai copfot.)

A „Rire” ezzel a közléssel csupán régi szokást elevenít föl. Hiszen a *Borsszem Jankó* egy-egy nemzetközien frappáns helyzetképét és karikatúráját a vezető világlapok (köztük a londoni „Punch”, a newyorki „Judge” és „Review of Reviews”, a turini „Pasquino”, a müncheni „Simplicissimus” stb.) mint a magyar álláspont humoros kifejezőjét már évtizedek óta állandóan ismertetik.

Bohém kávéházban

— Te, mért kaptad le a kalapodat ez előtt az úr előtt? Talán ismer téged?

— Engem nem, de a kalapot, azt igen.

Bikfie úr nősül. Egy ismerőse így beszél le:

— Meg van maga örülve? ... Ebbe a családba akar beházasodni? ... Hiszen ezeknél már négy generáció óta anyáról leányra száll a — kapukules.

Ügyvédjelöltek tizpararancsolata

1. Én vagyok a te urad és princípálisod, aki bevezettelek téged az én irodámba, az előleg és jogtudomány tanyájára.

2. Ne csinálj magadnak meg nem engedett módon mellékjövédelmet, mert ha rájövök, hogy a nevem alatt zugírsz — baj lesz!

3. A vasár- és ünnepmunkát nem kell megtartanod; jobb, ha akkor is bejössz az irodába, mert a munka nemesít.

4. Tiszteld a bírúkat és tisztelj engem! Mert ők állapítják meg az én díjaimat és költségeimet, én pedig a tiédet.

5. Bélyeget ne nyalj!

6. Ne lopj — nélkülém!

7. Árverésen hallgass, ha fizetnek.

8. Tárgyaláson ha megjelenesz és a bíró jelölti igazolvány hiánya miatt rövid úton el nem távolít: inkább hallgass, mintsem bolondot mondj.

9. Mindenben, mindenkor mindenütt jelszavad legyen az előleg!

10. Felebarátod feleségét vagy leányát a bívk. megfelelő paragrafusai miatt bűnre ne kívánd. Ilyenmü önkéntes szolgálatásokat elfogadhatsz ugyan, de a költségeket ne számítsd fel nekem.

Hus... hus... hus...

Olvasgatván a lapokat,
Elfogott a kétség:
Husvét után kipattant egy
Hatalmas hus — vétség.

Megszédült a szegény Román
Haszontól, a düstől,
Bicsérdysta lesz ezentel,
Miszt kapott a hústól.

Sikerült a klinikára
Olcso húst bevinni,
Olcso húsnak ő fogja most
A levét meginni.

Bizonyára megbüntetik,
— Teszek egyet szápra —
Elítéli a törvényszék
Hus évi fegyházra.

Honnét tudja?

— Fönök úr, ez az úr azt mondja, hogy fönök úr egy csaló.

— Micsoda disznóság ez! Hát vásárolt már nálam valaha?

KÉPREJTVÉNY

— A hét legravaszabb rébusza —

Megfejtése: a *Borsszem Jankó* jövő számában. A megfejtők értékes könyvjutalomban részesülnek. A *Borsszem Jankó* mult számában megjelent rébusz helyes megfejtése: „Radikális kúra”. A megfejtők közül dr. Seffer Erzsébet kap könyvjutalmat. (Közelebbi címét közölje a kiadóhivatallal.)

Fővárosi Operettszínház

Kacagtató bohózat!

Félemelet balra!

Nagy gurulás a nevetéstől!

MADZAG BÁLINT

felsőházi tag kalandozásai

Kedves öcsém, Borsszem Jankó, a sok hiábavaló pesti újságszinálás néha hajt valami jót is. Nekem legálább hajtott... Odabők a minap az anyuk az újságra, oszt aszongya:

— Nézd, mán mögest ülés készül a fölsőházba... Mi a fenén tudtok mindétig kotlani?

— Ippeg ideje! — gondútam. — Itthun mán ügyis kizöldüt a hasamon a penész...

Avval oszt kászolódni kezdtem. Aszongya az anyuk:

— Hová nyugtalankodsz mán mögest? Hiszön csak szombaton kezdődik...

— Ejnye, — mondok, — de sok a bajod! Hát az itthuniaktul is csak illik tán elkövetközni valamiképpen.

— No-no! — morgott az anyuk. — A te eszöd is fojton csak a kocsmá felé kergül, mintha a ház körül nem adódna mögfelelő ital.

— Az más! — mondok. — Az más is jobban csúszik, ha szóbeszéddel ágyazzuk az újtát.

De akkor mán kívül is kerültem az uccajtón. A Keszeg Náci lihögve botlott elébem. Aszongya:

— Épp jókor érkezött kelmed! Legálább möghallja, hogy miképpen röpült az a bizonyos Linberg.

— Linberg? ... Tán a Klébeszberg? — mondok.

— Dehogy! — rőfögött a Náci. — Az még nem röpül... Hanem az az amerikaiánus kapitány.

No oszt a kántram elmagyarázta odabenn, hogy voltaképp mirül is esik a szó. Mondok:

— Ügyláccik, annak se akadt jobb dőga! Igön kellemetlen lehetött másfeinapig nem látni ögyebet, csak — vizet.

— De — aszongya a kántram — mégis nagy dicsőség ez! Mer ű vót az első embör, aki átröpülte a végtelen tengört...

— No oszt — mondok — a röpülögép is az ű tanálmánya?

— Az nem...

— Hát akkor mi fene dicsőség az ijen? A készbe csak könnyű beleülni... Ez éppen ojan, mintahogy a fölsőházba én vagyok az első paraszt, oszt ezér engöm ünneplőnének, nem pedig azt, aki az egészet kitanálta...

— No, kurázi azér mégis csak kívántatott hozzá!

Ezön oszt eltévelyögünk egy darabig.

— Kurázi, az igön! — böktek ki. — De ezt is csak a víz mián indítványozom. Mer ha borbul vóna a tengör, tán még a Linberg se bánta vóna, ha némileg beléje pottyán...

— Kend csak mindétig fejin tanáli a szöget, — bólogatott hejeslön a sógor.

— No-no! — ellenközött a kántram. — Van ojan hej, ahun még a vizet is böcsülük valamire.

— Nem is igaz magyarok azok! — Debizhogy azok! Épp most óvastam, hogy a pestiek az elmüt negyedébe tizenhárommillió köbméter vizet fogyasztottak.

A homlokomra böktek hirtelen: — Hejön vagyunk mán! — mondok. — Most mán a Linbergöt is értöm. Csalás az egész...

— Mán hogy mér? — Azér, mer annyi víz legfőjebb csak a tengörbe löhet. Ha pejig azt a pestiek kiitták, akkor mán igazán nem vót kuncat átröpülni rajta...

No, ezön asztán mindnyájan elképedöztek. Aszongya később a kántram:

— Nem hiába, hogy fölsőházi tag kigyelmed, de az esze is fölbe kerül mindönnek. Tán még a Linberg masinája se járhat ojan magossan.

Mondok: — Hát ezér köll kitarítani a bornál! Merhogy az ész is mindég csak ebbül adódik...

A Náci oszt nem is kérette magát. Ügy telehordta az asztalt, hogy ezek után még a Májer János se igön panaszkodhatna a borkivitel lecsappanása mián. Mer bizony a végin ugy vittek ki a Nácitul valamennyiünket...

A Chinoin Gyógyszer és Vegyszeti Termékek Gyára Rt. közgyűlésének határozata értelmében az 1926. üzletévi szelvények 3 pengővel kerülnek beváltásra. A közgyűlés elhatározta az alaptökének 1.488.000 pengőre való felemelését.

A Magyar Ruggyantaárügyár Rt. igazgató-sága elhatározta, hogy a május 31-én megtartandó közgyűlésnek az 1926-os évre 5 százalékos osztalék, vagyis új részvényenként 1 pengő kifizetését fogja javasolni. Az igazgatóság ugyanezen ülésében az eddigi vezérigazgatóhelyettes, Kelemen Lajost, vezérigazgatóvá nevezte ki.

Szegedi egyetemi líra

Egyetem, begyetem,
Allezánc,
Mészöly tanár,
Mit kívánsz?

— Nem kívánok egyebet,
Berki úr, csak kegyedet.

„Tótágas”-ra szállt a Berki,
Megállj, professzor úr Mészöly!
Kisgazdát kifigurázní
A színpadon ne merészölj!
Mert ha bántod a kisgazdát,
Rád csap Klébi, a nagygazdád.

Szanatóriumban

— Mondja direktor úr, miben áll voltaképpen az önök speciális kezelési módszere apátikus betegségek számára?

— Mindennap megmutatjuk nekik a számlájukat.

Szerencse

— Mondd, kérlek, megbízható ember ez a Kronstein? Megtartja, amit ígér?

— Soha!
— No, ennek örülök. Mert nekem — egy pofont ígért.

ARANYKÖPÉSEK

A barátjával nem akkor szakít a nő, ha férjhezmegy, hanem amikor más barátot talál.

A leányt a szerelem fosztja meg az alvástól egy időre, az asszonyt az alvása fosztja meg a szerelemtől — egy időre.

Ha a nő és a kisgyermek csendben van, valami büzlök — Dániában.

Mennyivel különb a szerelem, mint a politika! Pedig van annyi malacság a szerelemben, mint amennyi disznóság a politikában.

(Karádi Emil)

VÍGSZÍNHÁZ

Világsiker

A VILÁG-BAJNOK

ZILAHY LAJOS BOHÓZATA

Rajnai Gábor
Kürthi József
Gárdonyi Lajos
Mály Gerő

Gaál Franciska
Gazsi Mariska
Góth Sándor
Lukács Pál

Felelős szerkesztő és kiadó
MOLNÁR JENŐ DR.

Művészeti főmunkatárs:
GÁSPÁR ANTAL

Laptulajdonos:
Borsszem Jankó Lapkiadó Rt.
Igazgató: Molnár Emil

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI. Mozsár ucca 9. Telefon: T. 233-24

A BORSSZEM JANKÓ
előfizetési árai:

Egész évre 20 pengő — fillér
Félévre 10 pengő 50 fillér
Negyedévre 5 pengő 50 fillér

Nyomatott:
Bíró Miklós nyomdai műintézetében
VII. Rózsa ucca 25

MIHASZNA ANDRÁS

M. KIR. RENDŐR

vélekedései a húspanamáról

Van itt ész, de annyi, hogy még hústalan napon se járnak túl rajta azok az agyafúrt húspanamisták. Nekem régön gyanús vót a dolog, mivel-hogy utóbb már a kutya se akart mönni a klinikára, mert az a hús még neki se smakkolt, amit ott a betegeknek adtak. Gondoltam magamba, végire járok én ennek a dolognak. Betegét szimuláltam hát és befeküdtem a Balassa-uccai klinikára. Az első nap majdhogy elárultam magam, mert, alaposan megtapéntgattam az inspekciós ápolónét, aki mingyár öszszesűgött a gondnok úrral, hogy aszongya: ez biztosan valami spicli, mert nagyon érdeklődik a hús irányában.

Délbe, mikor az első menázsit hozták, ráböktem a fekete húsrá, oszt mögkérdeztem: miféle hús ez itt? Roszbif, — felelte az ápolóné. Mondok: rossz bizony, ott törje ki a nyavalya még azt is, aki szállította. Paplany alatt rögvést bele is írtam a notecembe, hogy a bűnösök bevallották, hogy rossz a húsuk. De az ápolóné jó lélek vót, odagyütt az ágyamhoz, oszt valami szagos vízzel locsolgatta a csajkát, akibe a húst tötték. Mondok: mitül jó ez? Szagértelömmel felelt ü: nehogy még azt mondja, ha majd elmegy innen, hogy rossz szaga vót a húsuk! Hű, ez már gyanús vót nagyon.

Kiugrottam az ágybul, magamra kaptam a gúnyát, odaléptem a gondnokhoz, oszt aszontam neki: „Bűdös húspanamista, most gyüssz velem!” Rúgkapálódzott, hogy egyedül nem gyün, csak az aligazgató úrral. Kérdeztem: hol az aligazgató úr? Felelte: most adja ki a klinikai szolgálknak a jutalmat, akit a hússzállítóktul kapott. Odamögyök, hát éppen vacsoráztak. Jófajta marhapörköltet öttek. Félre akartak vezetni a betyárok, de én rágyüttem a szagáru, hogy ez

nem a klinika konyhájáru, hanem a szomszéd „Három hordó” kocsmábul való. Torkukon akadt a falat, amikor rájuk hujántottam: „Az állam és a gyomrom hatályosabb védelmirül szóló törvény nevébe — befelé!” Avval védekeztek a rongyosok, hogy azért öttek extra kosztot, mert nem akarták a betegek elül a klinikai húst elönni. Mögviasztaltam őket, hogy az én mögmaradt betegporcijómat majd beléjük tömködöm a rendőrszobán.

Hát nem marhák az ilyen húspanamisták, hogy az isten akárhova tegye a panamájukat! Ha már tisztösséges panama köll, mér nem utánozzák azt a sok többi panamistát, aki egészségs embörök bőrire spekulál. Nem hitvány marhákkal köll itt panamázni, hanem ha mindönáron a marhához kötik magukat, csapják be a nyakrafőre Pesten lófráló marharadzákat, azoknál kevesebb kár esik az ilyesmi miatt.

De van ám itt ögyéb húspanama is, azt a nemjóját néki. Tegnap is, ahogy állok a posztomon, látom, amint egy kimázolt öreg naccsága fiatal tyúkokat mög macskákat terelget maga előtt. Hát húspanamának ez is hús-panama, ha nem is egészen pászol rá a szó, de csak nem vagyok bolond, hogy más szóval gázoljak bele a magam erkölcsröndölettyibe. Odaálllok elejbe, aszondom: „Hová viszi naccsága ezöket a fájntos falátokat?” Azt feleli hetykén: „Tizennégy éven felül van ez mind. Mit üti bele az orrát?” Hej, gondoltam, beleütném én szívesen, csak ne tanítaná máskép a törvény. Így hát hagytam őket, hadd mönjenek húspanamázni. Amit keresnek, azt mögtanájják, vagy még inkább: ott mögkeresik azt, amit tisztösségs munkával nem tanálnak mög.

Sokkal többet jár most a m. kir. eszömbe az az amerikus Lindberg kapitány. Hogy hová jut az emböriség, ha már a nagy vizekön is át löhet egy szuszra röpülni!... Eccörre csak vége lössz a gyalogos mög a kocsiközölöködésnek, oszt odaállhatok magam is a Szelességi Fokországba vagy a Hosszúsági Fokországba a röpülőgéppemmel mög a piros lámpámmal föltartani a levegöbéli forgalmi röndöt. Csak aztat az egyet nem tudom, hogy fikszérozom mög odaföl a posztomat? Attul tartok, hogy elébb-utóbb vigéc-sorsra jutok magam is, oszt úgy röpülök, mint ezök, ha portékát mönnek kínálni.

Kend se higyjé, öreg vakom, hogy mögél a levegöbül, mint a Lindberg kapitány, — azért hát csak befelé! Mer röndnek muszáj lönni! (M. J.)

Pünkösdi királynőválasztás a Szigeten

Csendör: Pardony, naccsád, ellenzéki jelölteknek tilos a bemenet.

A jelölt: De kérem, micsoda erőszak!...

Csendör: Hát nem tudja, hogy az a híres Rakovszky Iván lett a Margitsziget belügyminiszteri elnöke!?

A legújabb módszer

Két ügynök panaszkodik a rossz üzletmenetéről. Az egyik ezt mondja: — Tudja, ma már el sem lehet igazodni az üzletek berendezésén.

— Ezt nem értem, — mondja a másik.

— Hát idehallgasson. A multkor bemegyek a Jajtelesz és utóda céghez. A főnök udvariasan bevezet az irodájába. Itt leültet a pamagra és barátságosan beszélget velem. Egyszer csak azt mondja, nyomjam meg a pamlag fölött a villanyos gombot négyszer egymásután. Erre bejön a boltiszolga és kidob.

SZERZŐI SÓHAJ

Mészöly Gedeon egyetemi tanár, aki a szegedi színházat egy hétre kibérelte, hogy a „Tótágas” című bohózatát játszassa benne, a parlamenti hecc után így sóhajtott föl:

— Én fizetem a színházat, meg a színészeket. Ezt nevezem anyagi sikernek! A kritikusok levágnak, a kisgazdaképviselek megrugdosnak. Ezt nevezem erkölcsi sikernek.

— Hova siet úgy uraságod, hogy elvesztette a fejét?

— Komlós Sándor Andrassy úti üzletbe rohanok egy öltönyért, hogy le ne maradjak az idej tavaszról.

Lindbergh Pestre repül,

hogy megnézzé az UFÁ-ban a „Tom Mix, előre!” filmet.

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 MÁJUS 30 * 15. (3056.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Angol-orosz mérkőzés

CSIN-CSEN-CSÜNG: Mindenesetre azé lesznek, aki győzni fog.

A Dob uccában

— Pinkász legyen a nevem, ha nem mondok magának igazat.

— És hogy hívják magát tulajdonképpen?

— Finkelsteinnek.

— No, mondhatom, akkor sokat reszkiroz!...

A klinika előtt

— Mit gondolsz, a klinikai hússzállítóknak továbbra is szabadkezet adnak?

— Szabad kezet, azt igen. Csak szabad lábat nem.

Részvét

Blaunak meghal az anyósa. A kondoleáló rokonok így vizsgáltják a vót:

— Higyje el, neki már jó. Ő már Ábrahám kebelén pihen.

Blaui sóhaj egyet és így szól:

— Szegény Ábrahám!

Egy gondolat bánt engemet...

Egy gondolat bánt engemet:

Klinika-hústól halni meg,

Amit Siegescu szállított...

S minőt nyomrom nem áhított.

Elfogyni lassan, mint egy Sanyaró,

S nem betegségtől, mint a kanyaró...

Legyek fa-bolt, mit Haller visz

[keresztül

Vagy tanszabadság, mit kitép tövestül,

Legyek Ádám, kit tanszékről a földre

A hozmecoknak vad ricsaja dönt le...

Ha a kórházi szolganép

Jármát megúnva síkratép

S pirosló arccal így kaját:

„Nekünk nem adtok panamát?”

Ott lessem el én

A seft mezején

A titkot, a trükköt — s a hasznot

[esengve,

Ott folyjon a szent rebach árja

[zsebembe!...

Egy magyar író távirata Lindberghez

Pegazust kidobtam.
Adjon kölcsön egy repülőgépet. Meg akarok élni.

Tersánszky J. Jenő

Talán a Hunyady használ

Hunyady Ferenc gróf a parlamentben nagy beszédet mondott a sport mellett. Reméljük, hogy Hunyady megindítja az illetékeseket.

A macskák

Arra a hírre, hogy Lindberg kapitány indulása előtt érzékeny búcsút vett fekete macskájától, az összes európai pilóták szakítottak szőke macskáikkal.